

משך מעמד 21

קש שיוחלף במועד אחר, שונה מזה תוכנו, והוא גם ראוי לבקש אישור רצונו לפרוש. אבל לכך יש נהלים ועם, וצורת הבקשה העברה או לא ישה צריכה להיות מעוגנת גם בחוזה נלפיו משרת החייל בצבא-הקבע.

„זכות העלבון“

פריווילגיה

א ייתכן מצב שבו כל בעל יומ"ת לתיפקיד מסויים יורשה להתנפח. עלב מ"מינוי, לנזח את מלאכתו, יש — למעשה — את מישמרתו וללכת ליש כפי שמתחשק לו, רק מפני ש דיפו אחר על פניו. אין ספק כי האלוף ור לא היה מוכן לסבול התנהגות דו" אצל הכפופים לו. ולו רק מפני שז" מנהלים צבא. גם אי-אפשר לבסס צבא מפקדים שהם פרימאדונות בכוח. ככלות ל, המילחמה, שלקראתה מכשיר הצבא עצמו, אינה דומה להצגת-בלט.

הרצל שפיר הוא, כמובן, קורבן מיקרי יתקורת זו, מפני שהתנהגות בלתי-אחרית הפכה כבר שכחה בצה"ל. אין זה יקרה הראשון שבו פורש קצין בצה"ל פקידו ללא אזהרה מוקדמת, רק מפני א זכה במינוי או בתפקיד שחשק בהם. יש להתפלל על הממונים על צה"ל, א הביאו בחשבון היווצרות תופעות יקרים כמו זה של הרצל שפיר, ולא גו מבעוד זמן למנוע את הישגותם.

זפתרון הפשוט והקל ביותר נראה כך: רשים אחרים לפני ההכרעה הסופית ב" ר מינוי כלשהו, יש לברר אצל כל ד מן האדונים-המועמדים, אם אומנם בוד ומערכת-העצבים שלו יעמדו לו יקרה שהבחירה לא תיפול עליו.

אם יביע אותו מועמד את חששותיו זו: „לא אהיה מוכן לעבוד אפילו ש יקדת עם א מתחת לחמור ההוא“), שקבע לו מייד יורש ולהתחיל בהע" ת התפקיד כחודש, או יותר, מראש. בר יידרש בכל מיקרה, מפני שפישתו המועמד מבוטחת: „יבחר — ייצא לה; לא ייבחר — יפרוש.

בבא מסודר וחושב, מן הראוי שיחל ב התהליך של בדיקת כוונות המועמדים והכנת יורשיהם לפחות חודש ימים ני מועד ההחלטה הסופית, ההחלטה גיה חייבת להתקבל לפחות חודש לפני ינסה לתפקיד. כלומר, במיקרה של ירת הרמטכ"ל הנוכחי, נחוץ היה לברר ר לפני יותר מחודש אם יהיה אלוף קוד-הדרום מסוגל, נפשית או פיסית, משך בתפקיד, אפילו יחליט שריהבני ון לבחור ברפול כרמטכ"ל.

יילו נבחר הרצל שפיר כרמטכ"ל, היה יגוי המוקדם של יורשו מאפשר לו עביר את תפקידו למחליפו מייד, כדי תפנה להתחיל בחפיפה לצורך קבלת פקיד מירי הרמטכ"ל, לא נבחר שפיר יהיה הימנעו מראש של הירוש מאפי ת לו לפרוש מייד, כפי שאומנם עשה. א שעם ישראל היה ישן או בהרגשה גה יותר, בידיעה כי המפקד הטרי ב" קוד-הדרום כבר מצוי בתפקידו, וכי יפות השליטה והפיקוד בחזית חשובה לתרו פוטו וקל מסוג זה דרוש לצה"ל, עוד „זכות העלבון“ נחשבת פריווילגיה נהוגה ומחייבת, ועד שיוחלט להתיל מפקדים בכירים בצה"ל גם את מה ש רגילים להטיף לפקודיהם.

בחירה ללא

שיקול פוליטי

פ פרישת המהאה של האלוף שפיר המשיכה את המסורת הנהוגה זיל, הרי בבחירתו של רפול כרמטכ"ל חידוש חיובי, מרענן אחד לפחות. לראי יל מאז קום המדינה מונה רמטכ"ל יל על טהרות השיקולים הענייניים. מר: לא על-פי שיקולים פוליטיים. ולגתיים, כפי שהיה מקובל כמעט בכל ויי הרמטכ"לים עד עתה.

היו השיקולים הענייניים האלה — כבר בעיה אחרת. האם נבחר רפול יקיד מתוך הערכה שהוא יצטרך להני את צה"ל במילחמה הבאה, או שמא בו שריהביתחון כדי שהוא — רפול — למעשה מפקד כוחות היבשה, בעוד יביטחון עצמו ממלא את תפקיד ה" כ"ל בפועל? כך או כך, אלה הם שי" ים ענייניים, בדיוק כמו שיעור התי זו המיקצועית והאינטלקטואלית לתפ

אבל החשוב הוא שבבחירתו של רפול לא היה כל שיקול פוליטי. יש לזכור כי עד למילחמת יום-הכיפורים נתקבל כמור בן-מאלו שגם אם צה"ל בכללו צריך להיות צבא לא-פוליטי, בכל זאת מותר ואף „הכרחי“ שהרמטכ"ל יהיה מוזהה, לפי חות כללית, עם מיפלגת השילטון. די לבי חון את רשימת הרמטכ"לים של צה"ל, את ריקעם ואת מוצאם, ולאן הלכו אחר רי שפרשו מתפקידם, כדי להיווכח בכך. דווקא שלושה הרמטכ"לים האחרונים של צה"ל — יצחק רבין, דויד אלעזר ז"ל ומוטה גור — הצטיינו כולם בגוון מיפלגתי מובהק ביותר, בהיותם אנשי פלמ"ח לשעבר. התופעה בלטה לעין בע"י רק על רקע אי-מיפלגתיות המוצהרת והמעשית של צה"ל בתקופת המינויים והדה-פוליטיזציה הנמשכת של השירות הציבורי בכללו.

במידה מסוימת יש לייחס את התור פעה גם לעובדה הפשוטה, שרק בשנים האחרונות החלו שורות הפיקוד העליון של צה"ל מתמלאות באולופים מן הדור שאחרי תש"ח, כאלה של הקאריירה ה" צבאית שלהם כבר התנהלה בצה"ל הלא- פוליטי, ושלא יכלו להיות בפלמ"ח אפי- לו רצו בכך.

פריצת מחסום

מיותר

ע ניניית וגם היסטורית-עובדתית, לא היה כל צידוק לכך, שהמקובלה בדבר נחיצות ההתאמה הפוליטי-מיפלגתית בין הרמטכ"ל ומיפלגת השילטון תאריך ימים עד עכשיו. שיוכם המיפלגתי ה„נכון“ של יגאל אלון ומשה דיין לא מנע את התי נגדוהם ועזה — זה כמפקד חזית הדרום במילחמת-העצמאות וזה כרמטכ"ל צה"ל בקדש — לשתי החלטות הנסיגה מסיני שקיבלה ממשלת ישראל (קרי, בן-גוריון ב-1949 וב-1956. שניהם היו בעלי מעמד אישי חזק מאד, בציבור ובמיוחד בצבא, אבל שניהם צייתו ללא עירעור משנדחתה התנגדותם, ולא נמצא בהתנהגותם אף שמץ של מרי או צל של היעדר נכונות מוחלט לקבל ללא סייג את המרות האורחית. יתירה מכך: כבר באמצע שנות ה-50 היה הדמוקרטיה בארץ כה עמוקה ומושרשת, עד שאפילו הפרוע בבעלי הדימיון, אם רק הכיר את הצבא, לא היה יכול להעלות על הדעת את עצם האפשרות של היעדר ציות מלא ומוחלט לממשלה מצד הרמטכ"ל וצמרת צה"ל, תהינה השקפוי תיהם הפוליטיות אשר תהינה — בכל הנסיבות, כולל תקופת המתיחות הקיצור נית של ההמתנה“ ערב מילחמת ששת הימים.

בנסיבות אלו, היה המשך ה„הסכמה הכ" ללית“ בדבר הרשאת הפוליטיזציה של מינוי הרמטכ"ל, בגדר אנאכרוניזם מגרי חך — ומויק.

אי-אפשר להימנע מן ההרגשה הברורה שלפחות במקרה חיוני וקרטיש אחד „נותר פכה“ הפוליטיזציה הזאת, שעוד גושה והיתה בקדוקדוק הפירמידה הצה"לית — ומפני שעדיין נותרה שם — והשפיעה כשיקול חשוב, או מרכזי, להעדפת מועד מד פחות-מתאים על-פני המתאים — אם לא גם הטוב — ממנו. הכוונה לאי-מינוי של אריק שרון כמפקד חזית הדרום, ביום-הכיפורים, מעל גונן א במקומו, והעדפת מינויו של ברילב לתפקיד זה.

לפי כל הסימנים והעובדות, נבחר רפאל איתן כרמטכ"ל על-פי מערכת שיקולים שהיתה נקיה, ככל שרק ניתן לדרוש, או שובים לא-רלוואנטיים כאלה, שהשפיעו או חרצו את בחירת קדמו. אולי זכר המח" לית-למעשה — שריהביתחון הנוכחי — בין השאר, גם את ניסיונו האישי ואת הסימת דרכו שלו לתפקיד הרמטכ"ל, ש" ככל הנראה לא היה חסרת הביטנים מיפ"ל לגתיים, קיימים בימינו כי במידה שניתן לחלק את התומכים במועמדים השונים ל- תפקיד הרמטכ"ל שלאחר גור לפי שיוך מיפלגתי, הרי דווקא גיבויו של הרצל שפיר היה „ליכודי“ יותר בציבוינו — וזה של רפול, פחות.

אבל נראה שאפילו עובדה זו אין לייחס להמשיך הרצון, או הכוונה, של מינוי רמטכ"ל „פוליטי“ — למרות היותו אחי של אברהם שטרמן, יו"ר הנהלת תנועת החרות, אין הרצל שפיר מוזהה כלל ועיי קר עם מיפלגה זו — אלא, לכל היותר, לחישובים פיסולוגיים (אם לחפש מניעים לא-אובייקטיביים).

מבחינה זו, מינויו של רפול מבשר פריצת מחסום מיותר ומפריע שנותר מן העבר הרחוק והלא-סימפטי, יש לקוות, כי כך ימונו גם יורשיו.

העם

דגל טוהר ויושר

זאב ז'בוטינסקי התהפך

בקייברו למראה ה„הדר“

של תלמידיו

מכל המילים במילון של זאב ז'בוטינסקי, אין חשובה יותר מן המילה „הדר“. תלמידי דיו של ז'בוטינסקי נצטוו לשמור מכל מישמר על כבודם האישי והלאומי, כי „יגלי דגל טוהר ויושר.“

נראה כי מנחם בגין רגיש מאד למיצוזה זו. עד כדי כך שהישעה את המשא-המתן עם המצרים כדי לשמור על „הכבוד היהודי“, שנפגע באמרו של עיתונאי מצרי, קשה ליישב רגישות זו עם התנהגותה של ממשלת בגין בימים האחרונים, סביב פרשת ההתנחלות בשילה (עמודים 25-24). „דו-פרצופי“. יכול אדם להיות בעד או נגד ההתנחלות בגדה המערבית, בעד או נגד ארץ-ישראל השלמה.

אך גם המצדדים הנהלים ביותר של ההתנחלות עלולים להיגעל ממעטה תשקי רנות. הרמאות וההונאה שטעף את הפרשה כולה, לא זו בלבד שלא היה בה שמץ של הדר, טוהר ויושר — היו בה דווקא

אולם ביום השני השבוע, ויתר זיכרוני על נוהגו לשמור על חוקי התנועה ובדרך רבע לתשע בערב שעטה מכוניתו בדרך מתלאביב לירושלים. זיכרוני, כעורך-דין אביגדור פלדמן שהיה איתו במכונית, יחד עם כתב העולם הזה, ניסו לנצח את ה"שעון, כדי להציל את כבודם של רשות השידור, הכנסת והדמוקרטיה בישראל.

במכונית העושה דרכה לירושלים ניסחו השניים בקשה לצו על-תנאי ולצו ביניים נגד שר החינוך ורשות השידור אשר יורה להם לשרד את הסרט חירבת חיונה.

בשעה 8.00 באותו ערב, כשהוא יושב מוקף ביועצים, בחדרו שבמלון הילטון בירושלים, החליט שר החינוך-התרבות וזלון המר, להורות לטלוויזיה שלא לשדר את הסרט חירבת חיונה של רם לוי, על-פי סיפרו של יוהר סמילנסקי (ס. יוהר).

באופן רישמי נעתר בכך המר לעירר עורם של שני חברי הוועד המנהל של רשות השידור, אחד הפאנאטים שבאנשי הליכוד, אליהו תבין ואיש המפד"ל, יצחק מאיר על החלטת הוועד המנהל, שלא להענות לבקשות ועדת-החינוך של הכנסת ויושבי-ראש הכנסת לדחות את הקיבת הסרט. עד שהוועדה תצפה בו ותדון ב" הקרנתו.

באופן רשמי יכול היה המר, בדוחק רב, להורות על עיכוב הקרנה. הוא הסתמך

אלי-סאדאת אצל קארטר מצב עגום

על סעיף 21 בחוק רשות-השידור הקובע כי: „שניים מחברי הוועד-המנהל רשאים לערור על כל החלטה של הוועד-המנהל שנתקבלה בניגוד לדעתם. הערר יוגש לשר והוא רשאי לעכב את ביצוע ההחלטה ולהעביר את הערר להכרעת המליאה או להכרעת הממשלה.“

החוק קובע כי המר רשאי לעכב את החלטת הוועד-המנהל, אולם במקרה זה הבקשה שהוגשה היתה לדחות את הקרנתה, וההחלטה לעכב, פירושה המעשי הוא קבלת הכרעה של ממש, ולכך לא הוסמך השר.

דליה מזור הכריעה. זיכרוני ופלד"ן, שבינתיים הצטרף אליהם עורך-הדין הירושלמי יוסי ארנון, הגיעו לביתו של שופט בית-המשפט-העליון אלפרד ויתקון, בדיוק בשעה 9.30 בערב. כשנכנסו עורכי-הדין לחדר העבודה של השופט, בו מותקן מקלט טלוויזיה הם הצליחו לצפות, יחד עם השופט, בקריינית דליה מזור המודיעה על דחיית הקיבת התוכנית השעה השלי" שית, במסגרתה היה אמור להיות מוקרן סרט המריבה ועל שידור הסרט שלוש אחרות על-פי ספרו של צ'כוב.

באותו רגע היה ברור כי את המערכה הראשונה הפסידו זיכרוני וחבריו, פניהם המוריהסבר של השופט ושל עורכי-הדין היו בבואה מסוגרת יותר להתפרצויות הזעם שנשמעו, בדיוק באותה שעה, מעשי רות אלפי בתים בישראל.

אותן תכונות אשר האנטי-שימים ייחסו אותן במשך דורות ליהודים.

החבר לא נעשה אף במידה כלשהי של תיחכום. התקרנות היתה כה גסה, עד כי פרשן פרו-ישראלי ותיק, כמו גיימס רסטון בניו-יורק טיימס, כתב שאנשי הצמרת ה" אמריקאית שואלים את עצמם אם בגין הוא „אדיש, חסרי-ישע או דו-פרצופי.“

משה דיין התכחש בצורה העלובה ב" יותר להבטחתו לנשיא קארטר, שניתנה בחודש ספטמבר, שלא להקים התנחלויות חדשות תוך שנה. התירוץ הילדותי היה: הוא לא התכוון לשנה שלמה, אלא רק עד תום השנה האורחית — שלושה חו"דים.

זאב ז'בוטינסקי יכול היה רק להתהפך בקייברו למראה ה„הדר“ של ממשלת תלמידיו. ספק אם היה מוכן שתלמידים אלה יגשימו את תורתו בצורה זו.

הממשלה

החירבה של המר

הניסיון של הרגע האחרון

למנוע מזביון המר

הששתית בארץ מישטר

שש פתימת פה נכשל

עורך-הדין אמנון זיכרוני הוא נהג זהיר.